

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 275.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058784368/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

Propheters og Apostles Navne, gik som Hans Ord fra Slægt til Slægt at forføre og forvilde Hans frommeste Børn; det er saa klart, at Han ei ved Sin Aands Vidnesbyrd i Hjertet, ved Opfyldelse af dette Ords Forjættelser, kunde stadfæstet det for Gudfrygtige Mænd i de fremfarne Tider, dersom det ikke var hans eget uforfælskede Ord. Det er endelig klart, at dersom vi ei kan oplade Bogen med den fulde Forvisning, at Alt, hvad som i den kalder sig Guds Ord, er det i Sandhed, da maa Sindet være som en Havsbølge, som Noas Due, der fløi over Jorden og fandt ikke Fæste at hvile sin Fod. Ja, var det sandt, at vi ogsaa i den Bog maatte frygte for Løgn og Bedrag, at vi ei trygt kunde overlade os til Ordet under Propheters og Apostles Navne, da var det omsonst, at Gud taledes ved de hellige Mænd, thi da maatte vi enten blive i Uvished, eller Han maatte aabenbare Sig for hver af os, ligesom for Hine. O! hvor bekymrede og raadvillede maatte da ikke Folkenes mange Tusinder, de Læge og Ulærde, sidde for Bogen, naar de ledte om Guds Ord? de maatte have den pinende Uvished, at det var derinde, men ikke for dem at udfinde og adskille. Ja, selv de klogeste og lærdeste Mænd, gik de til Bibelen, ei for at sanke sig Lærdom til Bram, ei for at kives, men for selv at undervises og trøstes og finde Hvile for Sjælen, selv de maatte da pines af den samme ængstelige Uvished; naar de længst havde forsket og grundet, da var det dem endnu lige umuligt at sige: hvad der i Talen om de usynlige Ting var Guds Ord, og hvad der var Menneskers Gjetning og Løgn.

Det er da det første og ypperste Vilkaar for at trøstes af Skriften, at vi troe det fast, at vi i den have for os Guds uforvanskede Ord; men det Andet er ligesom dette, vi maa ogsaa troe, at Alt, hvad som hører til Saliggjørelsens Orden, Alt, hvad der forkyndes om, hvad vi skal troe, og hvad vi skal gjøre, det maa være klarligen sagt, saa som det meendes, alle de Ord maa have den Mening, som en gudfrygtig, ulærd, men betænksom Mand maa finde deri. Ak! denne Tro paa Bibelens Eenfoldighed, ak, den er hardtad reent forsvunden, og selv redelige Christne mene, at de har Lov til mangelsteds at forkaste Ordets aabenbare Mening og lede om en anden; ja, de Skriftkloge indbilde sig, at det er deres Skyldighed. Men hvilken Daarlighed af Christne! At de, som ikke tro paa Skriften som Guds Ord, men vil ei ligefrem forkaste den, at de gjøre saa, er intet Under, thi kunde de indbilde os, at Ordets Mening var uvis, da havde de jo vundet, da var Guds Ord unyttigt; men naar Christne tale saa, visselig,

Bibelske Prædikener

da maa vi ogsaa her bekjende, at denne Verdens Børn ere klo- gere i deres Slægt end Lysets Børn; thi Christne, som troe, at der ved Kløgt og Lærdom skal og kan udfindes en anden Me- ning, som gjør den til Løgn, der ligger aabenbar for Øiet, de veed ei, hvad de gjøre, de bestride deres egen Troe og berøve sig selv den overflødige Trøst, Skriften tilbyder, og de lukke Øinene for en soleklar Sandhed, for den Sandhed, at, naar Gud vilde give os Sit Ord, da maatte dets Mening være klar for alle Hans Børn, da maatte hver, som alvorlig vilde, kunne forstaae det Ord til Salighed. Det er jo aabenbart, at dersom Ordets lige- fremme Mening skal gjøres til Løgn af en anden, som maa ud- findes ved Lærdom og Kløgt, da maa menig Mand enten troe Løgnet eller troe et Menneskes Ord som Guds; al Syn og Skrift var dem da som en Bog, der gives til den, som ikke forstaaer sig paa Skrift, saa Man siger: Kjære! læs dette! men han maa svare: jeg kan ikke, thi jeg forstaaer mig ikke paa Skrift (Esa. 29). Visselig, en saadan Beskikkelse skulde man ikke vente af den Gud, Hvem Jesus prisede og sagde: Fader! Himmelen og Jordens Herre! jeg priser Dig, fordi Du haver skjult dette for de Vise og Forstandige og aabenbaret det for de Umyndige; ja, Fa- der, thi det var saaledes behageligt for Dig (Matth. 11); af den Gud, om Hvem Apostelen vidner, at Han haver gjort denne Ver- dens Viisdom til Daarlighed, Som, fordi Verden af bare Viisdom ei kjendte Gud i Hans Viisdom, behagede ved den daarlige Præ- diken at gjøre dem salige, som troe, den Gud, Som udvalgte de daarlige Ting for Verden til at beskjæmme de Vise, saa intet Kjød skal rose sig for Ham (1. Cor. 1. 2.). Men, I Elskelige! lige- som vi heraf kan forstaae, at Guds Aabenbaring maa i alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, være klar og vis for alle, baade Læge og Lærde, naar vi høre paa dens Tale, som det sømmer sig, med Andagt, under Bøn og den Hellig Aands Paa- kaldelse, saa forstaae vi det Samme end tydeligere, naar vi be- tænke, at Skriftens Mening eliers blev uvis for den Lærde saa- vel som den Læge; tviste og gjætte, det kunde Man, men tro og trøste sig ved Ordet om det Usynlige, det kunde Ingen; Ordet kunde ei være det klare Lys paa Livets Vel, ei det faste Anker i Modgangs Storme og mod Dødens Bølger, som et Guds Ord maa være.

Naar Bekymring for de timelige Ting overfalder os, og Øiet ingen Udvei seer, hvad Trøst kunde vi da have af Guds Ord, dersom vi ei tør troe det eenfoldelig, som skrevet staaer: sørger ikke som Hedningene, for hvad I skulle æde, og hvad I skulle